

Дивото куче надигнало дивата си муцуна и почнало да души; то подушило миризма отъ печено овнешко месо и казало:

— Азъ ще ида да видя: мирише ми нѣщо вкусно. Котараче, ела и ти съ мене!

— Не-е! казалъ котаракътъ: азъ съмъ котаракъ, който скита самъ, кждѣто му скимне, и за нищо въ свѣта нѣма да дойда въ пещерата.

— Тогава турямъ край на нашата дружба, — казало дивото куче и тръгнало къмъ пещерата.

Когато кучето заминало, котаракътъ помислилъ:

„За мене е сѣ едно, кждѣ ще скитамъ; защо да не ида и видя, какво е това пещера; винаги мога да се измъкна отъ тамъ.“

Котаракътъ тръгналъ дебнешкомъ слѣдъ кучето и се скрилъ, но така, че да може да слуша, какво се говори.

Когато дивото куче дошло при пещерата, подигнало съносъ конската кожа и почнало да мирише печеното овче месо. Жената, като гледала овчата лопатка, чула като влѣзло кучето. Тя се позасмѣла и си казала: — „Ето дойде първиятъ звѣръ отъ дивата гора“.

Тя попитала кучето:

— Какво искашъ?

Дивото куче попитало:

— Какво мирише тъй вкусно въ нашата дива гора?

Тогава жената взела печена овча костъ и я хвърлила на кучето.

— Вземи и опитай!

Дивото куче загризало костъта, а тя била по-вкусна отъ всичко, каквото било яло до сега. Като изяло костъта, то казало:

— Искамъ още!

Жената казала:

— Помагай на моя мжжъ, когато ходи на ловъ, а нощъ пази нашата пещера, и азъ ще ти давамъ толкова кости, колкото искашъ.

— У! — казалъ котаракътъ, който чулъ всичко: — колко глупаво куче!

И върналъ се той въвъ влажната дива гора, като махалъ опашка и скиталъ по своята любима ливадка вредъ, кждѣто му скимнѣло.